Costin Florian Miron

Teatrul ispitelor

Pământul dulce al patriei nu-l mai răbda de atunci, de când cu multe greutăţi, plecase, alungat, dar nu izgonit de oameni ci de alte împrejurări. Era singur acum şi nu putea decât să aştepte. Casele coloniştilor se înşirau cuminţi pe costişe iar soarele blând al iernii dailatene îl încălzea cu zgârcenie. Nu era soare, era doar o umbră a ceea ce cunoştea el, ceva în ciuda tuturor grijilor şi ispitirilor, a marilor încercări şi a micilor meschinării care îi fragmentau existenţa. Soarele îl încălzea acum cu atenţie, îl cântărea ca pe o marfă de calitate, pe care o apreciezi cu pricepere dar pe care ţi-e destul de teamă să ţi-o însuşeşti. Aici, în mijlocul mulţimii, se desfăşura totul. Omul de lângă el, cel pe care tocmai îl aude în spate, se scuză grăbit şi pleacă la treaba lui, tarabele învechite şi hodorogite care sună a gol când vântul le dezgoleşte, acestea toate şi mai multe decât acestea îl frământau în dimineaţa rece a planetei capitală. Se decidea greu să se desprindă de locul în care îl ţintuise privirea culegătorului de deşeuri. Nicicând nu văzuse atâta sinceritate într-o privire de dailatean. De parcă ghicise tot ce îl frământa atunci şi îl compătimea cu răbdare, zicându-i parcă ceva despre mântuire. De

unde mântuire în locul ăsta? Tot ce vezi e numai ură şi putere. Neînfrângere şi orgoliu. Dar iată că se apropie. Cu paşii ei de felină cumsecade, fără vreo bruscheţe în mişcări. Studiată şi exersată până în cele mai mici detalii, femeia asta nu ştia ce înseamnă riscul. Nici un fel de hazard, nici un fel de neprevăzut. Totul îi era calculat şi perfect măsurat pentru a lua minţile oricui. Coboară. O vede de aici, de unde stă el, o miroase de la depărtare, îi simte damful ireal care zăpăceşte orice creier şi, mai ales, o simte. Hei, dar asta e deja o rătacire. Rătăcire prin spelunci şi prin cotloane. Prin paturi şi cearşafuri umede de transpiraţie, prin nebunia sfântă a unui extaz perfid. O vede desluşit acum. Coboară scările, se duce la uşa magazinului de dafin alimentar şi dispare. E singură. Un gând i se născu în mintea surescitată şi, ca printr-o mişcare inegală dar totuşi sigură, se urni oniriceşte înspre prăvălie. Se urni însă şi cât se poate de material. Se trezi mergând cu mâinile în buzunare, tremurând uşor din braţe, cu o căldură plăcută inundându-i bazinul deplasându-se încet şi din ce în ce mai şovăielnic către uşa visului. Ar putea ieşi chiar acum. Salvare. I se părea că de mult nu mai auzise cuvântul ăsta, deşi gândise intens la asta abia acum un minut. De fapt nu salvare, ci mântuire, dar îi era ruşine şi să repete cuvântul ăsta, în circumstanţa în care se găsea. Iese? Nu. Evident, are de aşteptat. Priveşte clanţa uşii. O secundă, două trei, secundele se înmulţesc şi se dilată, trece parcă o săptămână, dar, în pragul uşii se simte un fel de activitate. O perdea scuturată, o mână care o dă la o parte, chipul unei persoane. Clipa moare pe măsură ce perdeaua se mişcă în loc, soarele trece prin ţesătură luminând un chip cald, alb, din ce în ce mai real. Se disipează o viaţă, o veşnicie, un secol de luptă. Lupta nu mai are vreun înţeles. E singur aici şi aşteaptă. Perdeaua se mişcă imperceptibil, se dă la o parte şi lasă să se vadă. Uşa se deschide încet de tot ca o ultimă sforţare a unui lupte zadarnice, se văd ultimele rămăşiţe din demnitatea unui ales, ultimele clipe din eternitatea ordinului. Se vede, da, se vede. Nişte ochi roşii arzători se insinuează direct în sternul alesului, o mână aleasă îi sugrumă respiraţia şi îl ascunde în ruşine. Roşeşte puţin, se întoarce cu spatele, se uită în partea stângă, nu descoperă nici o primejdie, se uită la cer şi recită o incantaţie de iertare a păcatelor după care înaintează. Ochii roşii se depărtează însă repede, se duc departe, îl lasă în urmă, îl uită în drum iar incantaţia îşi pierde ultimele cuvinte în urmele paşilor grăbiţi ai femeii. Pierdute sunt căile pentru aleşi. Pentru aleşi ca el. Nimic nu îl scuză. Incantaţii peste incantaţii. Iertare, dar totuşi păcat. Mizeria păcatului îl ustură, îl arde, îl distruge încet căci conştiinţa lui şi organul imaterial se revoltă la fiecare senzaţie promiscuă. A plecat de mult dar usturimea nu dispare nicicum. Nu dispare nici după spovedania perfectă, nici după baia de apă sfinţită. Ochi roşii, ochi roşii, paşi măsuraţi şi egali, respiraţie ideală şi un ales demn de altă nenorocire. Mai spirituală. Măcar dacă l-ar fi atacat alterfeiţii. Dacă s-

ar fi bătut cu blestemaţii aceia murdari şi nevrednici, ar fi avut o minimă scăpare. Dar aici, se împleteşte o căldură minunat de dulce, o povară groaznic de blândă cu neputinţa şi o întreagă viaţă. Ani de ucenicie, ani de luptă lăuntrică cu tentaţii şi năluciri, cu greutăţi şi spaime, cu multe alte stricăciuni îl întăriseră şi îl făcuseră un momument al adevărului. Şi acum… Acum, ochi roşii, stricăciune, pierzanie, luptă, ispită, nefericire, şi touşi atâta plăcere făgăduită, atâta promisiune de împlinire, aşa cum duhovnicii nu i-o oferiseră niciodată. Ce ştiau ei? Ştiau ei ce sunt ochii roşii şi pasul măsurat? Studiat la milimetru, fabricat pentru zăpăceală, pentru luarea minţii. Dar pentru ce ai nevoie de minte sănătoasă dacă nu pentru măsurarea paşilor? Paşi mărunţi şi atenţi, fermecaţi. Ştie şi el lecţia şi învăţamintele. Aleşii nu se amestecă cu credincioşii. Nu discută decât cu cei asemeni lor, nu se lasă atinşi în nicio împrejurare de către nici un om de rând, mai ales alterfeit sau nemerituos. Nici el nu e mai presus de ăştia. Ce e un ales? O alcătuire de carne şi spirit. Dar unde sunt ochii roşii în spiritul ăsta? Uşa magazinului se deschide în fiecare zi, se închide în fiecare noapte şi lasă să intre mereu şi mereu alţi paşi mărunţi şi măsuraţi. De unde ştiu duhovnicii ce este păcatul? Au văzut ei perdeaua mişcându-se în locul său? Şi soarele răsărind peste figura rotundă şi neatinsă de vreme? De ce doare excrescenţa asta metafizică, mai ales când ştie că e bine. E bine să ţi se încălzească obrajii, să ai palmele transpirate şi ochii umezi. Să-ţi bată inimă ca la trap şi să-ţi ardă măruntaiele. E bine. Şi totuşi doare. Ustură teribil când ajunge la paroxism, când dulceaţa ochilor roşii se lungeşte peste sufletul alesului nenorocit. Dar mâine e totuşi altceva.

E aici. O simte. Îi simte vibraţia sufletească. Are o desagă cu dafin pentru hrană şi se grăbeşte să ajungă acasă. O vede din capătul străzii, o descoperă în toată raţiunea ei sucită şi se ghidează numai după undele ei cerebrale. O simte apropiindu-se şi se hotărăşte. O va atinge. Organul care îi uneşte mintea şi simţirea va urla, se va zvârcoli, îi va zbura din ceafă şi îl va tortura ca pe o gâză. Dar trebuie. O va atinge cu siguranţă. Acum. Poate chiar acum. Rochia ei uşoară şi vaporoasă, puţin cam umedă, se profilează pe faţada clădirilor, îşi lasă umbra pe caldarâm şi se apropie. O vede din ce mai bine, o aşteaptă chiar la colţul străzii, e chiar ea, ochii roşii şi pasul măsurat. Nu va accepta să o atingă. Scandal. Zarvă. Un ales a atins o credincioasă, sau mai bine zis, nicicând nu se va spune aşa ceva. O credincioasă a dorit să atingă un ales care s-a ferit în ultima clipă. Mai marii Ordinului îl vor proteja de osânda publică dar nu-l vor feri de pocăinţa veşnică. Organul va fi solicitat la maxim iar el va pieri sugrumat de respiraţia întretăiată provocată de apropierea ochilor roşii şi a pasului bine studiat. Se apropie, trece, o priveşte dar atingerea nu se întâmplă acum, nici mâine şi poate că nu se va întâmpla vreodată. E singur, iar organul ustură mai rău ca niciodată.

“Chiar asta crezi? Că sunt haios? Dar n-am spus nimic deosebit. Am dat din cap şi am fost de acord cu ce spuneai tu.” “Ba da, eşti funny. Ai ceva al tău, nu ştiu să-ţi spun acuma, dar eşti un tip mişto.” Valuri de energie îi curgeau peste sinapse şi îl deconcertau total în groaza intimităţii nesperate dar atât de reale. Era mult mai dornică de contact decât şi-ar fi imaginat şi se gândea deja cum să o atingă. Canalul dintre inimă şi creier zăcea inert într-o expectativă leneşă în care alesul îl indusese cu greu. Nu mai ustura atât de tare însă mâna care se vântura prin dreptul feţei îi trezea ecouri nebănuite în străfundurile fiinţei sale complicate. Acum se dilata parcă, se lăţea într-una, parcă pregătindu-se să ia proporţii nemaivăzute. Stătea numai cu spatele, nu-şi putea permite să o lase să-i vadă ceafa congestionată, însă, când, într-un moment dement, final şi ascuţit tânăra femeie îi atinse faţa, alcătuirea pe jumătate spirituală care-i popula spinarea şi interiorul corpului izbucni într-o tremuratură sinistră şi neaşteptată. O atinsese, era sigur de asta. Dar organul nu mai ustura. Unde era totuşi durerea extremă şi ultimul chin despre care îl preveniseră duhovnicii? Orice ales care atinge un necredincios, în special pentru scopuri păcătoase, e sortit chinurilor veşnice. E ciumat şi pierdut, nedemn şi mai ales, destinat unei vieţi de desfrâu şi pieire sufletească. Nicio durere, nici un chin, nicio patimă mai dulce. O atinse şi el atunci pe faţă. O luă de mâini, o sărută cât putu de blând pe obraji, o mângâie pe braţe şi se lăsă mângâiat de ea. Legătura dintre organele credinţei dispăruse dintr-o dată lăsând ceafa alesului liniştită şi curată. O noapte întreagă se bucură de plăcerea de a avea alături o femeie în carne şi oase. Nimic nu îi fu refuzat. Paşii studiaţi erau mai mult decât meşteri în ale atingerii şi desfătării. Ochii roşii îl străpungeau până în adâncuri, i se furişau în inimă şi îl înrobeau cu fiecare moment. Nu mai ştia nimic de dinainte de ochii aceştia roşii. Uitase până şi cine era. Dacă fusese vreodată ceva. Nu mai simţea nimic decât plăcere nesfârşită. Femeia îl răsfăţa cât putea de bine, iar el se lăsa abandonat în patul ei ca într-o cuşcă a trupului, ca o dulce sclavie care îl închidea între marginile strâmte ale corpului plin de forme. Era ultimul care primea asta, nimeni nu va mai avea parte de un asemenea tratament după el, femeia era a lui şi numai a lui. O stăpânea, “eşti a mea, auzi, numai a mea!”, rostea scrâşnind alesul strângându-i mâinile femeii cu o putere care nu prevestea nimic bun. Dar femeia se simţi puţin agresată de vorbele bărbatului. De unde voia ăsta să zică că e stăpânul ei? Dacă a consimţit o dată, să zică bogdaproste şi să plece. Dacă mai vrea, să mai vină, dar nu se putea comporta aşa. Ce e totuşi asta? Un bărbat înfocat care o strânge de mâini şi o proclamă proprietatea sa particulară în ciuda oricărei evidenţe. E nebun. “Dă-mi drumul! Ai înnnebunit! Eşti nebun!” striga tânăra disperată de strânsoarea descreieratului încercând să scape şi să ceară ajutor. “A mea eşti!” se căznea alesul să scoată sunetele gâjâite pe gura uscată. “Eşti a mea, auzi?” se scremea ţăcănitul

nevenindu-i să creadă că femeia mai putea atinge şi alţi bărbaţi la fel ca şi pe el. “Eu! Numai eu!” Urla ca un scrântit dreptcredinciosul zgâriind pielea femeii şi trezind vecinii. “ Lasă-mă, nebunule! Eşti bolnav! N-auzi? Dă-mi drumul” Organul tăcea liniştit în tot acest timp veghind ca un martor răbdător scena care se desfăşura. În final fata reuşi să scape după ce-şi înfipse dinţii în palma bărbatului, şi acum fugea şi ea la fel de înnebunită pe holurile complexului de locuit.

“E a mea! Eu am atins-o prima dată! Nu-i aşa? Eu, eu am atins-o chiar acum. Numai eu, numai a mea……” delira în continuare alesul şi după ce realiză cu greu unde se află şi ce face începu să simtă frigul. Un frig tăios, ascuţit, metalic, care îi jugula pieptul şi îl făcea să tremure ca o vergea. Corpul imaterial tăcea în continuare. “Dar oamenii unde sunt? Sfinţenia extremă era aici. Mai am un pas până la ea. Mă aşteaptă. E cu mine şi mă va ierta. Mă vor ierta. Cu toţii. Duhovnicii, aleşii, preoţii, mă vor înţelege. Cu toţii au greşit. Nu numai eu sunt vinovat. De unde a apărut aşa de nicăieri cu pasul mic şi ochii roşiatici? Organul nu doare, nu ustură, totul e în regulă. Sunt liniştit.” Se ridică astfel autoconfortat de meditaţia aceasta îngăimată, şi se îmbrăcă. Încet, încet, fiecare haină, fiecare piesă. Veşmintele de ales. Parcă vin mai altfel acuma, sunt mai grele, dar şi nefiresc de umede. Se simţea inconfortabil în ele după foarte mult timp.

Bineînţeles că nimeni nu ştie. N-au de unde. Nimeni nu le putea spune. O atinsese dar şi ea îl atinsese pe el. Erau la fel de vinovaţi. Organul încă nu dădea semne de activitate iar bietul ales începea să aibă mici transpiraţii reci pe frunte când se gândea că se va întâlni cu duhovnicii. Sunt mulţi şi puternici şi nu îl vor ierta. Sunt răi, chiar dacă nu au niciun drept. Dar el o atinsese. Ochii roşii şi pasul măsurat îi ajunseseră la ultima raţiune. Era vinovat? Poate că da, dar acum mai important e organul rugăciunii. Nu mai vrea să funcţioneze. Nu mai merge deloc cu niciun fel de stimulent duhovnicesc. Chiar atunci trecu pe lângă el un cârd de novici care îi cerură binecuvântarea. Organul trebuia pus în funcţiune dar nu se mişca nici gând. “Sunt foarte obosit în urma rugăciunii extinse. Mergeţi la fratele Megafeit” minţi atunci alesul şi plecă cât mai repede din clădirea catedralei. “Nu mai am un organ ca toţi ceilalţi. Sunt un.. un ce? Da, dar ea m-a atins pe mine.. Prima. Ea m-a atins. Şi atunci organul n-a făcut nimic. Nu m-a distrus instantaneu cum se ştie că trebuia să facă.” Astfel chinuit de gânduri alesul ajunse la grădina *Femeii cu copil în braţe*. Voia organul lui dintodeauna, să simtă cu mintea şi să gândească cu inima, dar îi lipsea groaznic de tare pielea femeii. O singură atingere şi gata. I-ar fi fost de ajuns. Numai atât. Dar unde s-o găsească? Iar sfinţenia se păzeşte mai uşor decât ar fi crezut. Organul nu durea deloc, nu-l ustura şi părea să simtă în continuare suflete credincioase şi păcătoase. “Dar , totuşi, parcă voiam să ştiu mai mult atunci. Sunt

altceva acum.” Privea grupurile de aleşi îndreptându-se spre catedrală şi îşi blestema clipele nemernice în care se atinsese de femeie. Dorea prea mult să intre în catedrală ca să nu se îndrepte într-acolo, însă aleşii cu organe bune l-ar fi depistat imediat. Nu mai avea nimic curat. E singur şi atingerea lipseşte. “Vreau să intru în catedrală. Îmi vreau credinţa. Vreau!!!!” urlă înăuntru nenorocitul, ultimul dintre aleşi iar sufletul tăcu încă o dată. Linişte perfectă. “Vreau” pentru ultima oară căci durerea organului inflamat nu se compară cu nicio alta. Pocăinţa produce durere chiar acum. În toţi cei care plâng, organul doare, căci de-abia acum păcatul şi-a împlinit osânda.